

[Justitsministeren]

slag til, hvordan udvalget skal sammensættes. Jeg synes også, det ville være forkert, hvis jeg havde haft det. Meningen må jo være, når der er stillet en forespørgsel, at indenrigsministeren og jeg lytter til debatten og til de forslag, der fremkommer fra forskellige side, således at det kan indgå i overvejelserne om det kommissorium og den sammensætning, udvalget skal have.

Fru Lizzie Lichtenberg sagde, at vi skulle fjerne os fra den tid, som ligger langt tilbage, hvor man talte om galeanstalten o. lign., og interessere os for de moderne behandlingsformer, der findes i dag, og for de vilkår, man så må give behandlingen af sindslidende, også med hensyn til deres retssikkerhed. Den opfattelse deler jeg ganske. Og det er mit indtryk, at den deles af hele folketinget. Derfor siger jeg tak for gode råd, der er kommet med hensyn til det videre arbejde, både med hensyn til udvalgets sammensætning og navnlig med hensyn til kommissoriet, opbygget på grundlag af de bemærkninger, der er fremsat her i dag under forespørgslen.

Wilhelm (VS):

Jeg kan takke alle ordførere – jeg har jo allerede takket ministeren – for en meget positiv modtagelse af forespørgslen. Jeg er også i den særegne situation at måtte takke for en masse ros for vores forberedelse. Det var ligefrem sådan, at fru Yvonne Herløv Andersen var betænkelig ved, om vi nu kunne tage mere, og jeg tror, det lige går, bl.a. fordi vi aldrig får det derhjemme i partiet, så det løber nok ikke sådan helt grassat, hvis man lover, at det bliver ved denne ene gang.

Hr. Jimmy Stahr var inde på, at forberedelserne nærmest var et regeringsforslag værdig, og det er selvfølgelig også en måde at skandalisere os på, men det gælder jo desværre ikke taletiden. Ministrene har en time, og jeg har ti minutter; jeg kan slet ikke nå det, jeg skal nå, men skal nok ad anden vej sørge for, at vi får mulighed for at debattere disse ting videre.

Jeg synes, det var særlig bemærkelsesværdigt i det socialdemokratiske indlæg, at hr. Jimmy Stahr rejste det spørgsmål, om vi skal have en særlovgivning. Jeg har jo spurgt ministeren, om han vil sikre, at man under forberedelserne af en revision af sindssygeloven

vurderer og klarlægger også mulighederne for at undgå en særlovgivning, og i stedet lave en helt anden form for lovgivning, der dækker de veldefinerede tilfælde. Det lader altså til, at socialdemokratiet har det samme ønske.

Jeg bemærkede også, at både hr. Jimmy Stahr og fru Yvonne Herløv Andersen talte om, at registreringerne i det centrale kriminalregister er dårligt begrundet, og at vi ikke behøver at afvente nogen revision og noget udvalgsarbejde for at få afskaffet denne diskriminerende foranstaltning, hvor man automatisk registrerer tvangsindlagte sindslidende, uanset om de anses for farlige eller ej. Uanset hvad indlæggelseskriteriet har været, registrerer man dem i et politiregister. Det ser ud til, at vi burde kunne få det afskaffet meget hurtigt.

Flere ordførere var ligesom hr. Jimmy Stahr inde på, at man godt kan lave en hel del forbedringer sideløbende ad administrativ vej eller ved små lovændringer uden at foregribe den egentlige revision af sindssygeloven eller en helt anden lovstruktur, hvad det nu måtte blive, og det synes jeg også lyder lovende.

Fru Lizzie Lichtenberg var også inde på det centrale kriminalregister, men jeg blev ikke helt klar over, om ordføreren for det konservative folkeparti også mente, det var urimeligt, at vi automatisk anbringer sindslidende i dette register.

Hr. Henrik Toft fra venstre sagde meget rigtigt, at noget af det vigtigste er at ændre holdningen til selve begrebet sindssyge, af-dramatisere det og gøre befolkningen mere fortrolig med det osv. Men dertil vil jeg godt sige, at hvis der er noget, der modvirker en sådan holdningsændring, er det, når de officielle regler og den officielle praksis faktisk diskriminerer sindslidende. Det er klart, at det er svært at få befolkningen til at forstå, at nu skal de af-dramatisere deres holdning til begrebet sindssyge, hvis vi fortsat automatisk anbringer sindslidende i politiets efterforskningsregistre, når de bliver tvangsindlagt. Og det er klart, at det bliver svært at få folk til at forstå, at det her skal de ikke være bange for, hvis vi fortsat giver sindslidende lovovertrædere tidsubestemte anbringelsesdomme, som ikke har med farlighedskriterium eller noget som helst andet at gøre, når vi ved, at alle undersøgelser viser, at sindslidende er